

Jak se Tazzy proměnila v Talinku, tak s proměnou přišla i chuť do společného blbnutí. A to je něco, co mě hrozně těší, baví a dělá mi radost. Jsem zvyklá, že všema pesanama jsme vždycky blbli. Jen tady jsem narazila. A to je velká škoda, protože právě společný hraní a blbnutí je to, co sblíží. Takže teď si to vychutnávám.

A myslím, že si to vychutnává i Tali. Nejde ani tak o hrátky domácí, tam už je to dávno o tom, že ji to baví, ale o hrátky venkovní, ty který "potřebujeme" nejvíc. V poslední době objevila dvě nové hry. Nebo takhle, jednu "starou" ale dosti vytuněnou, a jednu novou.

Ta stará se jmenuje "Kdo bude první na podestě?" ☐ a učí to psa tomu, že jít domů, je fajn věc a není třeba si hledat zábavu ještě někde jinde. Původně jsme ji "hrávali" tak, že jsem těsně u schodů položila otázku a ten kdo vyhrál byl odměněn. Bylo nutný to hrát natěsnačku u schodů, co vodítko dovolilo. Nebo maximálně v jejich blízkosti, aby se nenechala strhnout něčím jiným a nevzala kramle. Pak jsem přišla s inovací, která ji baví megamoc. Udělala jsem z toho regulérní závody. Tali už ví, že jak se začne před hozením míčku odpočítávat 3-2-1, tak že po jedna následuje akce. Stejně tak jako ví, že když odcházím, nesmějí si vzít "Odchodný" dřív, dokud na ruce v tichosti neodpočítám do jedny = vezmi. Takže když se blížíme k domu a vchod je na dohled, poinformuju ji či oba dva o tom, že si spolu dáme zase závody. "Postavím nás na startovní čáru" ☐, kdy čoklidi sedí a huuuž jsou netrpělivý, ale to mají smolikof. Odpočítám a volám, kdo tam bude první. Letíme jako paka a v mžiku už oba tancují nahoře a tlemí se mi ☐☐. Odměna je pochopitelně nikdy nemine a navíc někdy přidám i to, že jdeme ještě kousek na procházku. Žiš to mě tak baví, že vona se taky baví, to si ani neumíte představit. Ale je to něco naprosto jiného, než prostě venčit psa, kterému jste šumák a stejně tak jako, z jeho pohledu, nějaký nablblý společný aktivity ☐☐

Další hrou je Obíhačka na babu. Což je v podání Tali kapek adrenalinovej sport, protože, když vám jde tu babu dát, nikdy nevíte, jestli to přežijete. Buď vás porazí, nebo ubije. Hra má malou a velkou variantu. Malá varianta je kolem zábradlí u hřiště a v jednu dobu nešla hrát vůbec. Protože vyžaduje jednu důležitou věc. Aby pes byl na volno, aby byl opodál, ale taky aby si občas kontroloval, kde jste vy. Vy totiž potřebujete nejdřív náskok, abyste za to zábradlí mohli zaběhnout. A taky se to "hraje" bez povelu, bez upozornění a vychází to z toho, že pes si musí všimnout, že jste za tím zábradlím a letět vás ulovit. Rumouš to miluje úplně strašlivácky a Fleky konečně taky. Tím, že Tali jaksi původně neměla potřebu si zjišťovat, kde jste (a občas ji nemá stále), tak to nebylo jak hrát. Teď to máme trochu jinak a

tak se nám otevírají i ty jiné možnosti. Takže jdeme, jdeme, já ji nechám začuchat a hópnu za zábradlí. A už to jede. Jakmile Tali zjistí, kde se nacházím, hópne do vzduchu, hýkne a letí na mě. Protože je kapek neohrabaná, mám taky na chvílku lepší manévrovací prostor než s Rumíčkem. Ten mě lapne, natošup. Tady já skočím doleva, ona taky, a trochu jí trvá, než zastaví, hópnu doprava, doleva a takhle si tam chvílku cvičíme. Pak jí konečně taky docvakne, že by to mohla oběhnout a to už jsem v úzkých. A pištím. Musím pištět, protože to je děsně baví, když oběť těsně před dopadením piští hrůzou z útočníka ☹☹. Teď naposled, když jsme to spolu hrály nás pozoroval jakýsi Ukrajinec mířící na tramvaj a děsně se u toho bavil. To už je druhý člověk, kterýho Tali takhle zrána pobavila. Doposud lidi spíš děsila ☹.

Velká varianta je o tom, že se obíhá celý oplocený hřiště. Tam si ale musím dát náskok. Nejlépe tak půlku trasy. Což znamená, že psa posadíte, dáte mu čekat a odejdete na své stanoviště. To ovšem opět obnáší tu skutečnost, že pes za a) musí poslechnout a chtít tam sedět a za b) musí mít do té honičky chuť a nevyužít ji k tomu, že si vypálí někam jinam, kam se mu zachce. I přes tu její velkou změnu jsou i teď období, kdy ta chuť není a přebije ji to, že si chce jít po svém. Ale, když jo, tak můžeme létat. Tady už je to fakt neředěnej adrenalin, protože ona letí do plnejch a já musím sakra odhadovat, kdy mě doběhne a kudy poběží. Jinak mám dost potíží. Ale - kdybyste viděli ten vysmátej gezichtík ☹. To je nádhera.

No a nedávno objevila Tali hru na Pažoutovi ☹☹. Jak jsem tu už někde psala, vůbec nevím, jak vzniknul ten pošahanej komentář pro Rumíčka, kdy ho před vyčutnutím, nebo vyhozením balonku nabádám, že aby: "Dáávej požool Pažoooutééé, požool dávej....." apod. Nicméně to ondynoj Tali na chalupě tak zaujalo (je pro mě skvělý, že tohle vnímla, protože to mluvený slovo ji fakt nějak původně nebralo, natož v momentě, kdy se jí netýkalo), že se do hry zapojila taky. A já tudíž pak musela pronášet tyhle upozornění na obě strany. A skvěle jsme se u toho všichni tři bavili. Myslela jsem si, že to je náhoda, ale ne. Tuhle jsem zkusila navodit podobnou situaci a! Zase jsme najednou hráli ne na Pažouta, ale rovnou na Pažoutovi. Nevím proč, ale Pažoutí komentář prý tomu běžnému čutání a házení balonku, dodává nějakou lepší šťávu ☹☹. Takže já jsem jak magor a tu nabádám Pažoutovou, aby dávala ten požool, tu Pažouta, aby dával pořádněj pořool a čutám a házím do všech možnejch a nemožnejch směrů. A to i v lese. Nebo na louce za chalupou, nejen na zahradě.

Booooože psí, to je taková nádhera. Asi to jde těžko pochopit, jak moc to pro mě znamená, když v reálu neznáte Tali a její způsob fungování. A taky každý to třeba nemá se psama

nastavený takhle jako já, takže to pro něj ani nebude tak důležitý. Ale pro mě je tohle moc a megaúspěch ☐ . To že ji baví si společně hrát a ne si jet vyloženě jen to svoje. Je to pro mě skvělejší pocit a vážně moc si to užívám.

A co si užívám taky hodně je skutečnost, že se - od Rumíčka - naučila si i hezky hrát s hračkama, ne jen je cupovat a ničit. Ve vzácných okamžicích, který se mi někdy i podaří tak trochu předpřipravit, si stejně jako on lehne na záda a nad hlavou si mudlá něžně hračku, lehce ji žužlá a motá si ji ve vzduchu. Pochopitelně stále radši preferuje demolici, páč je to i nadále to primitivní jelito, ale jsou i momenty, kdy se rozněžní a já pak stojím s hubou kolem celý hlavy a připitomněle se usmívám při pohledu na to, jak si hraje. Bohužel jsem chytla jen konec toho, jak si předníma tlapkama to torzo krysy mudlá nad hlavou, ale aspoň ten kousíček, ať vidíte, že i něžná bejt umí:

No a pak ještě jedno ranní video s přátelským líným pošťuchováním a následnou lékařskou prohlídkou Rumouškova podvozku včetně inventury jeho všech cecíků ☐